

پی‌نوشت‌ها

۱. در حال حاضر از اصطلاح کشورهای جنوب استفاده می‌شود.
۲. این کشورها عبارتند از: الجزایر، بحرین، جیبوتی، مصر، عراق، ایران، فلسطین اشغالی، اردن، کویت، لبنان، لیبی، مالت، مراکش، عمان، عربستان سعودی، تونس، امارات متحده عربی، کرانه باختری رود اردن و یمن.
۳. «جامعه مدنی به حوزه‌ای از روابط اجتماعی اطلاق می‌شود که فارغ از دخالت قدرت سیاسی است و مجموعه‌ای از نهادها، موسسات انجمن‌ها و تشکل‌های خصوصی و مدنی (غیرخصوصی) را دربرمی‌گیرد.» (عباسی، ۱۳۹۳: ۴)

منابع و ماخذ

منابع فارسی

- اخوان کاظمی، بهرام، ۱۳۸۴، نگاهی به سند چشم‌انداز بیست‌ساله و مولفه‌های سیاسی آن، نشریه حکومت اسلامی شماره ۳۸
- بشیری، حسین، ۱۳۹۸، موانع توسعه سیاسی در ایران، تهران: گام نو
- خواجه سروری، غلامرضا، ۱۳۸۲، رقابت سیاسی و ثبات سیاسی در جمهوری اسلامی ایران، تهران: مرکز اسناد انقلاب اسلامی
- دین‌پرست، فائز، ساعی، علی، ۱۳۹۳، مطالعه موانع پارلمانی توسعه اقتصاد ملی در ایران (۱۳۸۴-۱۳۶۸)، پژوهشکده علوم سیاسی، سال نهم، شماره چهارم، صص ۷۲-۲۳
- عباسی، فرهاد، ۱۳۹۳، تبیین توسعه سیاسی در جمهوری اسلامی ایران (۱۳۳۸۴-۱۳۵۷)، فصلنامه مطالعات افکار عمومی، پاییز، شماره ۱۱
- عبداللهی، محمد؛ راد، فیروز، ۱۳۸۸، بررسی روند تحول و موانع ساختاری توسعه سیاسی در ایران (۱۳۰۴-۱۳۸۲)، مجله جامعه‌شناسی ایران، دوره دهم، بهار، شماره ۱
- فیض‌پور، محمدعلی، آسایش، فاطمه، ۱۳۹۳، توسعه‌یافتگی در ایران و مقایسه آن با کشورهای منطقه، سند چشم‌انداز، تهران: فصلنامه مجلس و راهبرد، سال ۲۱، شماره ۷۸
- قوام، عبدالعلی، ۱۳۸۴، چالش‌های توسعه سیاسی، تهران نشر قومس
- مومنی، فرشاد، ۱۳۹۶، اقتصادسیاسی توسعه در ایران امروز، تهران: نقش و نگار